

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

18 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Diaconu Iurie,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 mai 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2018, în propria cauză penală de către inculpata

*Vlaico Tatiana Xxxxx născută la xxxxx,
originară din Xxxxx, domiciliată în mun. Xxxxx,
str. Xxxxx, ap. xx.*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. prima instanță: 09.02.2016 – 17.05.2018;*
- 2. instanța de apel: 25.07.2018 – 25.09.2018;*
- 3. instanța de recurs: 29.05.2019 – 18.09.2019.*

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17.05.2018, VLAICO Tatiana a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute art.186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, și i s-a stabilit în baza acestei norme o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În privința inculpatei VLAICO Tatiana a fost aplicată măsura preventivă -arestarea preventivă, cu luarea sub arest din sala de judecată, spre asigurarea executării sentinței, aceasta urmând să-și păstreze existența sa până la intrarea sentinței în vigoare.

Termenul executării pedepsei, a fost calculat începând cu data pronunțării sentinței și anume cu 17.05.2018, cu includerea în termenul executării pedepsei conform prevederilor art. 88 alin. (3) Cod penal, durata aflării sub arest a inculpatei VLAICO

Tatiana de la 03.03.2018 orele 09:30 si până la 13.03.2018.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Crîșmaru Maria cu privire la încasarea prejudiciului material și moral prin infracțiune a fost admisă parțial.

S-a dispus încasarea din contul inculpatei VLAICO Tatiana în contul părții vătămate Crîșmaru Maria prejudiciul material în valoare de 11855 (unsprezece mii opt sute optzeci și cinci) lei și suma de 3500 (trei mii cinci sute) lei cu titlu de asitență juridică.

Din contul inculpatei VLAICO Tatiana s-a încasat în contul părții vătămate Crîșmaru Maria prejudiciul moral în valoare de 3000 (trei mii) lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, inculpata Vlaico Tatiana la 13.01.2016 de la orele 16:00 până la orele 16:10, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin acces liber a pătruns în biroul nr. 18, din incinta clinicii private „Sancos” situată pe adresa mun. Chișinău, bd. Moscova 16, de unde a sustras o geantă de culoare neagră la preț de 450 lei, în care se afla un telefon mobil de model „Samsung Galaxy J5” cu număr de EMEI xxxxx și EMEI 2 - xxxxx în care se află cartela SIM cu nr. xxxxx la preț de 5000 lei, mijloace bănești în sumă de 4500 lei, 100 euro care conform cursului oficial al BNM constituie suma de 2218,01 lei, 120 lire sterline care conform cursului oficial al BNM constituie suma de 3537,468 lei, cheile de la domiciliu, card bancar de la banca „Moldincombank” și actele personale : buletin de identitate cu fișa de însoțire, pașaport biometric, permis de conducere, toate fiind pe numele cet. Crîșmaru Maria Andrei, cauzându-i astfel părții vătămate un prejudicial material considerabil material în suma de 15705, 478 lei.

Acțiunile inculpatei VLAICO Tatiana au fost încadrate juridic în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Codul penal, după indicii calificativi: *„furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de datine în proporții considerabile”*.

Cauza în instanța de fond a fost examinată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpata VLAICO Tatiana și avocatul acesteia, CĂLUGAREANU Natalia, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei în partea stabilirii pedepsei potrivit modului stabilit pentru prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatei VLAICO Tatiana să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă aplicând prevederile art. 90 Cod penal.

3.1. În motivarea cererii de apel au indicat că, instanța de fond neîntemeiat a apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, circumstanțele atenuante și agravante, stabilindu-i inculpatei VLAICO Tatiana o pedeapsă neechitabilă în raport cu infracțiunea

comisă, deși atât partea vătămată Crîșmaru Maria, cât și procurorul în ședința de judecată au pledat pentru o pedeapsă penală cu suspendare a executării pedepsei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2018, a fost admis, inclusive din oficiu, apelurile declarate, casată sentința în partea numirii penitenciarului, rejudecată cauza și pronunțată în această parte o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 2 (doi) ani, numită lui VLAICO Tatiana pe art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, se v-a executa în penitenciare pentru femei de tip semiînchis.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că inculpata a săvârșit anume infracțiunea imputată.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a conchis că instanța de fond, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Totodată, instanța de apel a considerat, că în privința inculpatei nu pot fi aplicate nici prevederile art. 90 Cod penal, or, deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat convingerea ei.

Instanța de apel a menționat, că în cazul în care instanța de judecată a constatat circumstanțe atenuante și a redus pedeapsa, și în conformitate cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, aceste circumstanțe nu mai pot servi temei de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

Instanța de apel a menționat, că îndreptarea și reeducarea inculpatei VLAICO

Tatiana nu este posibilă fără izolarea ei reală de societate, or, dânsa, fiind condamnată prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Central din 16.05.2017, concluzii nu și-a făcut și din-nou a comis o infracțiune intenționată mai puțin gravă, fiind prezentă recidiva.

Totodată, instanța de apel a considerat eronată concluzia instanței de fond privitor la tipul penitenciarului unde inculpata VLAICO Tatiana urmează să-și execute pedeapsa închisorii și în acest sens reiterează următoarele:

Conform art. 72 alin. (3) Cod penal, în penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni ușoare, mai puțin grave și grave, săvârșite cu intenție.

De asemenea, conform art. 72 alin. (6) Cod penal, femeile condamnate execută pedeapsa închisorii în penitenciare pentru femei.

În speță s-a constatat comiterea de către inculpata VLAICO Tatiana a unei infracțiuni mai puțin grave, săvârșite cu intenție însă, instanța de apel a constatat, că deși prima instanță a dispus executarea pedepsei închisorii de către inculpata VLAICO Tatiana în penitenciar de tip semiînchis, n-a indicat că pedeapsa închisorii urmează a fi executată în penitenciare pentru femei.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către inculpata Vlaico T., prin care, având conținut identic, solicită casarea hotărârilor judecătorești, cu aplicarea unei pedepse mai blânde, pe motiv că instanța de fond neîntemeiat a apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, circumstanțele atenuante și agravante, stabilindu-i acesteia o pedeapsă neechitabilă în raport cu infracțiunea comisă.

6. La recursurile ordinare declarate de inculpată, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, prin care a manifestat dezacordul cu recursurile declarate, motivând prin faptul că instanța de apel a constatat just circumstanțele de drept și de fapt privind aplicarea pedepsei inculpatei în strictă conformitate cu prevederile art. 61, 75 Cod penal și 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal reține că din conținutul recursurilor rezultă că recurenta nu invocă vreun temei de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă criticele acesteia se cuprind în pct. 10) al normei menționate, care prevede, că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Verificând circumstanțele cauzei în raport cu norma de drept citată, Colegiul constată că acest temei nu-și găsește confirmare în speța dedusă judecării.

În acest context, Colegiul penal menționează că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și

reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În acest context, Colegiul penal consideră că, la aplicarea pedepsei inculpatei pentru infracțiunea săvârșită, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61 și 75 Cod penal, totodată ținând cont și de gravitatea infracțiunii săvârșite, de personalitatea inculpatei, care nu este la prima atingere cu legea, anterior săvârșind infracțiuni similare, fiind condamnată la pedeapsă cu închisoare și sub formă de muncă în folosul comunității, fapt ce nu a dus la scopul prevăzut de lege: de îndreptare și corectare a ei.

Totodată, Colegiul penal menționează că, instanța de apel la emiterea deciziei, a ținut cont și de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care stipulează că în caz de aplicare a pedepsei închisorii inculpatul beneficiază de reducerea cu 1/3 din maximum și din minimumul prevăzut de sancțiune, fiind stabilite noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei.

La fel, Colegiul penal amintește că, raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă de la momentul descoperirii ei, conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Astfel, aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei nu este un drept al inculpatei, ci o prerogativă a instanței de judecată care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

În acest context, Colegiul penal respinge argumentele invocate în recursuri, or, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite, suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. O pedeapsă prea blândă nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către făptuitor și alte persoane.

În consecință, Colegiul penal opinează că argumentele punctate în cererile de recurs privind greșita individualizare a executării pedepsei nu sunt incidente cauzei deferite judecării, instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, pedeapsa aplicată inculpatei fiind individualizată corect, echitabilă și în concordanță cu scopul pedepsei penale, fapt

ce determină incontestabil concluzia de inadmisibilitate a recursurilor, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2018, în propria cauză penală de către inculpata **Vlaico Tatiana Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **18 octombrie 2019**.

Președinte:

Diaconu Iurie

Judecători:

Guzun Ion

Catan Liliana